Rescat entre Tenebres

Capítol 1: La Clínica.

La Clínica Sant Gabriel, situada al Pas de la Casa, un poble fred i muntanyós, s'havia guanyat el sobrenom de "la Clínica dels Oblidats". Aquest centre psiquiàtric, vell i descolorit, acollia aquells que la societat volia oblidar: persones amb trastorns mentals, pacients amb ordres d'internament judicial i condemnats que no encaixaven enlloc més. Però no només ells; també hi arribaven contrabandistes i fugitius, alguns dels quals desapareixien sense deixar rastre, amb l'explicació oficial d'un trasllat que mai no es confirmava. Aïllada entre muntanyes, la clínica projectava una ombra de desolació. Les nits, amb els llums tènues de les finestres, creaven una atmosfera inquietant, evocant presències fantasmagòriques que, des del poble, semblaven figures atrapades en una realitat de desesperança i desig d'escapar. Al Pas de la Casa, lloc conegut pel contraban i les pistes d'esquí, la clínica esdevenia el reflex d'una societat que preferia mirar cap a una altra banda, ignorant els seus propis oblidats.

Capítol 2: El Daniel.

En Daniel, antic periodista, havia guanyat notorietat per destapar secrets i denunciar injustícies, però un any enrere, el descobriment d'un cas de corrupció a les altes esferes el va colpejar fortament. La seva investigació li va costar amics, salut i, finalment, l'estabilitat mental. Després d'una nit en què els seus veïns el van trobar en estat de xoc, va ser internat a la Clínica Sant Gabriel, aïllat de la seva antiga vida. La seva rutina a la clínica era desoladora; els medicaments el mantenien en un estat entre la vigília i el somni, esvaint records i apagant la seva voluntat. Així i tot, en moments de lucidesa, en Daniel percebia coses estranyes al seu voltant. Un dels cops més durs va ser la desaparició de Bernat, un pacient tranquil que s'havia convertit en el seu únic amic. Junts compartien converses sobre el món exterior i els records que intentaven conservar. Un matí, sense cap explicació, en Bernat va deixar d'aparèixer. Quan en Daniel va preguntar als infermers, només va rebre una resposta freda: "L'han traslladat a un tractament especial." Amb el temps, altres pacients també van desaparèixer, sempre amb explicacions vagues. Les sospites d'en Daniel creixien, alimentades per aquell ambient opressiu i pels rostres indiferents del personal. Però un dia, enmig de la rutina freda de Sant Gabriel, va veure una cara nova entre el personal: Marta, una

jove assistenta social amb una mirada amable i compassiva, molt diferent de la indiferència habitual. Marta semblava trencar el gel que envoltava la clínica, i la seva presència va infondre en Daniel un bri d'esperança, una petita llum enmig de les ombres de Sant Gabriel.

Capítol 3: Marta, una Ombra d'Empatia.

Marta García era una assistenta social que, a simple vista, semblava massa jove i idealista per treballar en un lloc com Sant Gabriel. Tenia trenta anys i una història complexa que havia format el seu caràcter amb una barreja de fortalesa i compassió. Havia estudiat treball social a Barcelona, on va treballar en diversos projectes amb adolescents en risc, gent sense llar i persones amb trastorns mentals. La seva determinació la va portar a dedicar-se a aquells que vivien al marge, amb una empatia més que remarcable. No obstant això, la seva carrera va patir un sotrac quan una sèrie d'acusacions falses van desacreditar la seva feina. Va ser una experiència devastadora que va posar en perill la seva carrera i la va empènyer a allunyar-se de la ciutat per començar de nou. Va decidir acceptar una oferta per treballar a Andorra, esperant trobar la serenitat i la distància necessàries per reconstruir-se. Sant Gabriel li va semblar una destinació estranya, però sentia que potser un lloc tan oblidat era precisament el que ella necessitava. Quan va arribar a la clínica, va comprendre immediatament que aquell indret no era un centre convencional. Els pacients, cadascun amb una història trista o esquinçada, li evocaven un sentiment de deute personal, com si la seva pròpia caiguda li hagués donat una nova perspectiva sobre el dolor humà. En veure les condicions en què vivien, la mirada absent i l'expressió resignada de molts d'ells, Marta es va proposar, encara que fos en silenci, marca un toc de diferència.

Capítol 4: Un Treball Ple de Desil·lusions.

Malgrat les seves esperances, la realitat a la clínica va resultar aclaparadora. La majoria dels infermers i metges eren indiferents, treballant amb una fredor que glaçava fins a l'ànima. Per a ells, els pacients eren només expedients o diagnòstics. Els pacients, que gairebé no rebien visites, es convertien ràpidament en ombres, oblidats fins i tot per aquells que teòricament els devien cura i atenció. Marta es va esforçar a mantenir una actitud propera i respectuosa amb els pacients, però va descobrir ben aviat que preguntar massa sobre el que passava a Sant Gabriel era perillós. Va

notar amb inquietud que, a mesura que demostrava interès pels pacients, era objecte de mirades de recel entre el personal, especialment del doctor Avellana, el director de la clínica. El doctor, un home de poques paraules i amb una aura de misteri, li va fer entendre que "la discreció" era un requisit indispensable.

Capítol 5: La Connexió amb Daniel i les Primeres Sospites.

En Daniel va ser qui, amb la seva observació atenta, va fer que Marta comencés a qüestionar-se més sobre aquell lloc. Quan el va veure per primera vegada, va intuir que hi havia alguna cosa diferent en ell. Els seus ulls, malgrat els efectes dels fàrmacs, mostraven una lucidesa latent, una mena de resistència interna. Li recordava alguns dels adolescents amb els quals havia treballat a Barcelona, aquells que, tot i estar marginats, no es rendien. Marta i Daniel van començar a conversar durant les passejades al pati, quan el fred els envoltava, creant un espai de confidència en què semblava que el temps es detenia. Una tarda, mentre caminaven pel pati nevat, en Daniel va reunir el coratge per parlar-li amb franquesa.

—Saps on són els pacients que han marxat? —va preguntar amb veu baixa, evitant la mirada de Marta per no cridar l'atenció dels vigilants.

Marta va fer una pausa, mirant al seu voltant. Amb veu fluixa, li va respondre:

—No ho sé, però fa dies que tinc una mala sensació. He trobat informes incomplets, i ningú respon les meves preguntes... —Va fer una pausa, seriosa, mirant en Daniel als ulls.— Necessito saber que puc confiar en tu, Daniel.

Aquelles paraules van encendre una petita espurna d'esperança en ell. Semblava que, per primera vegada des de la seva arribada, algú compartia els seus dubtes i estava disposat a ajudar-lo. Així va néixer una aliança silenciosa, una complicitat que creixeria amb el temps, mentre es convertien en aliats secrets, disposats a investigar allò que amenaçava de consumir-los des de dins d'aquell lloc desolador.

Capítol 6: El Descobriment i el Dilema.

Determinada a descobrir què passava realment a la clínica, Marta va començar a revisar expedients amb més detall durant els torns de nit. No va trigar a trobar registres manipulats,

factures irregulars i documents estranyament incomplets. Un document en particular va ser el detonant del seu horror: una carta oculta que detallava un acord entre el doctor Avellana i una empresa farmacèutica. En el document es parlava explícitament de “pacients seleccionats per a proves experimentals i extracció d’òrgans”. Marta es va quedar en xoc. Mai no hauria imaginat que un lloc com Sant Gabriel amagava una trama tan fosca i cruel. La seva primera reacció va ser fugir, però sabia que, si abandonava el centre sense actuar, els pacients continuarien desapareixent. El seu passat compromès amb els més vulnerables li impedia girar l’esquena. Amb una serenor recentment adquirida, va decidir buscar una aliança amb en Daniel, compartint amb ell les seves troballes i elaborant un pla per exposar la veritat al món. Juntes, les seves ments van idear un sistema per recopilar proves i enviar-les a l'exterior.

Capítol 7: El Risc i el Moment Decisiu.

Cada dia, Marta sentia més por, especialment en veure com els infermers la miraven amb desconfiança. Encara que intentava mantenir-se discreta, la seva proximitat amb en Daniel havia cridat l’atenció. Amb el temps, les seves converses es van convertir en motiu de sospita per al doctor Avellana, que semblava haver endevinat que Marta estava investigant massa. Però ella va continuar recopilant proves, decidida a treure a la llum aquell horror encara que li costés la feina o la llibertat. En un moment ple de riscos, Marta va aconseguir enviar un missatge a un antic col·lega d’en Daniel, explicant-li la situació. Li va adjuntar còpies de les proves que havia recollit, amb l’esperança que arribessin a les autoritats. Però, quan tornava de la sala d’arxiu, un vigilant la va interceptar amb els documents a la mà.

—Què fas amb això, Marta? —va preguntar amb un to acusador, fixant-se en els papers.

—Només revisava uns expedients —va intentar excusar-se, però el seu to insegur la delatava.

El vigilant la va portar directament al doctor Avellana, que la va rebre amb un somriure gèlid.

—Sembla que ets massa curiosa, Marta. Ja hauries de saber què passa amb els qui són massa curiosos —li va dir amb un to punyent.

El doctor Avellana va assenyalar la porta del passadís, i el vigilant la va agafar pel braç amb força, arrossegant-la a través dels corredors freds i silenciosos. Marta va sentir una punxada al cor, però va mantenir la mirada ferma, intentant dissimular el pànic. Finalment, la van tancar en una petita

sala, buida i amb les parets despintades, il·luminada només per una bombeta dèbil. El silenci era espès, només trencat pel clic metàl·lic del pany quan van tancar la porta darrere seu. Al cap de pocs minuts, el doctor Avellana va entrar amb la mateixa expressió glacial. Es va asseure davant d'ella, amb una calma inquietant, i la va observar en silenci, com si es prengués el temps per decidir què fer amb ella.

—Saps, Marta —va dir finalment, amb veu baixa i controlada—, la curiositat és una malaltia en aquest lloc. I tu has anat massa lluny. Potser ha arribat el moment de recordar-te que el benestar dels pacients és la nostra màxima prioritat... i que tu no tens cap autoritat per qüestionar els meus mètodes.

Marta el va mirar amb desafiament, encara que per dins la por li corsecava cada pensament. Sabia que, d'alguna manera, el seu missatge havia sortit de la clínica, però desconeixia si arribaria a temps per salvar-la. El doctor Avellana es va aixecar i va sortir de la sala, deixant-la sola en la penombra.

Capítol 8: L'Heroïna Sense Capa.

Mentre Marta restava tancada a la petita sala, Daniel, que estava a la seva habitació, va sentir el bullici en el passadís. Va entendre que era qüestió de temps abans que també vinguessin per ell. L'angoixa va pujar-li fins a l'estómac, però alhora el va empènyer a actuar. Abans que pogués reaccionar, dos agents de seguretat van entrar i el van arrossegar amb força per passadissos foscos i silenciosos. El van portar fins a una sala d'operacions improvisada, on el doctor Avellana ja l'esperava. Amb els ulls inexpressius, com si fos un procés més d'un dia qualsevol, va dir-li:

—Daniel, t'has posat en un terreny perillós. Però no pateixis, només és qüestió de fer-te oblidar.

Les seves paraules ressonaven fredes mentre en Daniel notava que li subjectaven les mans amb corretges metàl·liques que li feien mal als canells. Intentava mantenir-se serè, però la situació era massa aclaparadora. Amb el cor bategant amb força, observava com el doctor Avellana es preparava amb una calma meticulosa. Va veure com el líquid dens i obscur omplia la xeringa, lliscant dins l'agulla amb un ritme gairebé hipnòtic. Quan el doctor va aixecar la xeringa, la seva ombra es projectava a la paret, fent-lo semblar una figura encara més amenaçadora. Daniel tancà els ulls, esperant el pitjor, quan un soroll ferm i sobtat va interrompre aquell silenci opressiu. A

l'instant, unes passes decidides van ressonar pel passadís. La veu d'algú amb autoritat exigia entrada immediata, trencant l'aire amb força. En Daniel va obrir els ulls i va intentar alçar el cap, incrèdul. La porta es va obrir amb un cop sec, i Marta, amb la respiració agitada, però amb la mirada ferma, va aparèixer al costat d'un grup d'agents de policia. Els agents portaven una ordre de registre a la mà, i els seus ulls de la Marta brillaven amb la determinació d'algú que ha superat la por. El doctor Avellana, sorprès, va intentar mantenir-se serè, però es veia que havia perdut el control de la situació. Un dels agents es va apropar amb pas ferm i va mirar el doctor als ulls.

—Doctor Avellana, queda detingut per tràfic il·legal d'éssers humans—va dir amb un to contundent.

El doctor va intentar parlar, però l'agent no va cedir. Li van posar les manilles, i la xeringa amb el líquid obscur va caure de la mà del doctor, colpejant el terra amb un so metàl·lic que va ressonar per tota la sala. Els agents van alliberar en Daniel, que, amb els braços encara adolorits, es va asseure lentament. El món semblava haver-li tornat de cop, i l'alleujament era aclaparador. Marta, amb llàgrimes als ulls, es va apropar i el va abraçar, compartint amb ell tot el terror i el coratge acumulats durant aquelles setmanes de desesperança.

Capítol 9: Redempció i Reconciliació.

Amb els passadissos de la Clínica Sant Gabriel ara plens d'agents, l'opressió dels últims anys s'esvaïa. Els agents revisaven cada habitació, descobrint proves del tràfic d'òrgans i dels experiments il·legals. Aquell centre, convertit en epicentre d'un escàndol, quedaria per sempre marcat per la tragèdia dels pacients. En Daniel, encara feble, seguia Marta cap a la sortida. Es va aturar un moment per observar les parets que tants secrets amagaven. Marta li va agafar la mà, recordant-li que el malson ja havia acabat. La història de Sant Gabriel es va escampar per tot Andorra, desvetllant els foscos vincles entre la sanitat i el poder. En Daniel va trobar una nova veu com a periodista i, al costat de Marta, va escriure sobre els drets dels pacients i la reforma de la salut mental. Aquell malson es va transformar en una oportunitat per exposar la veritat i per evitar que d'altres visquessin el mateix horror. En Daniel i Marta van continuar units en la seva lluita, convertint aquell record fosc en una força de canvi, omplint el món d'un nou sentit de llum i esperança.